ලක්බිම Online Edition

12 ud¾; 2006

.....| විශේෂාංග |......

ජවිපෙ හෝ හෙළ උරුමයේ රජයක් පිහිටෙව්වත් අද තියෙන මේ යථාර්ථයට මුහුණ දෙන්න වෙනවා

නීතිඥ ශිරාල් ලක්තිලක

උතුරුනැගෙනහිර ගැටලුව, රජය හා එල්.ටී.ටී.ඊ.ය අතර සාකච්ඡා ආදිය පිළිබඳ ජ.වි.පෙ. හා හෙළ උරුමය නිරතුරුවම මතුකරන විරෝධතාකල්පයන්හි ඇති ප්‍රායෝ-ගිත්වය හා එය ශ්‍රී ලංකාවේ අනාගත දේශපාලනයට කරන බලපෑම පිළිබඳව ප්‍රවීණ දේශපාලන විචාරකයෙකු වන නීතිඥ ශිරාල් ලක්තිලක කළ අදහස් දැක්වීමකි මේ.

ශ්‍රී ලාංකීය දේශපාලනය තුළ පහුගිය අවුරුදු පනහ තිස්සේ තිබුණු ප්‍රධානතම ලක්ෂණයක් තමයි රාජ්‍යය ගොඩනැගීම පිළිබඳ මාතෘකාව වෙනුවට දේශපාලන බල අරග-ලය මුල් තැන තබාගෙන දේශ-පාලනය කිරම. පහුගිය අවුරුදු පනහ තුළ එ.ජා.ප.යේ හා ශ්‍රී.ල.නි.ප.යේ දේශපාලනය තනි වාක්‍යයකින් හඳුවන්න කිව්වොත් මේක තමයි කියන්න වෙන්නේ. මේ නිසා අපේ රට බරපතල විදිහට ආපස්සට ගියා. එක කාලෙක ජ.වි.පෙ.ට "උනුත් එකයි මුනුත් එකයි" කියලා පෝ-ස්ටරයක් ගහන්න සිද්ධ වුණෙත් මේ නිසාම තමයි. මේ බල අරග-ලය නිසා ලංකාවට අහිමි වුණ දේ බොහොමයි. 1950 විතර වෙනකොට ලංකාව ආසියාවේ අනෙකුත් රටවලට සාපේක්ෂව පොහොසත් රාජ්‍යයක්. එදා සිංගප්පූරුව මැලේසියාව දකුණු කොරියාව වගේ රටවල් අපිට පිටුපස්සෙනුයි හිටියේ.

නමුත් ඉහත කී විදියේ බල අරගලය නිසා ලංකාව ක්‍රමානුකූලව ලෝකයේ දුප්පත් රටක් බවට පත් වුණා. නමුත් වාසනාවකට 2000 වසරෙන් පසුව ලංකාවේ ප්‍රධාන දේශපාලන පක්ෂ දෙක 100%කින්ම නොවුණත් යම් ප්‍රමාණයකට බල දේශපාලන-යෙන් මිදිලා ස්ථාවර ජාතික ප්‍රති-පත්තිවලට එළඹෙමින් තියෙ-නවා. ලංකාවේ සාම්ප්‍රදායික දේශපාලන පක්ෂ දෙක ඒ විදිහට ධනාත්මක ලෙස වෙනස් වෙද්දී මෙරට සාම්ප්‍රදායික පක්ෂ දේශපාලන ක්‍රමයේ අර්බුදය නිසාම බිහි වුණු නව දේශපාලන ප්‍රවාහයන් දෙකක් වන ජ.වි.පෙ හා හෙළ උරුමය තමන්ගේ වැඩිහිටි දේශපාලකයන් කරපු දේම මේ වන විට කරමින් ඉන්නවා. ජාතික ප්‍රශ්නය ඇතුළුසෑම තැනකදීම මේ ගතිය දක්නට ලැබෙනවා.

මේ පිළිබඳ සාකච්ඡා කෙරුමට ප්‍රථමයෙන් රටක තියෙන මූලෝපායික අවශ්‍යතා මොනවාද ඒවා සම්බන්ධව ක්‍රියාත්මක වන්නේ කොහොමද එතැනදී ඒ ඒ පක්ෂවල ජාතික ප්‍රතිපත්ති ඒ සඳහා උදව් වෙන්-නේ කෙසේද කියන කාරණා ගැන විශ්ලේෂණයක් කිරම වැදගත්. ඕනෑම රටකට යම් යම් පරම අවශ්‍යතා තියෙනවා. මේ පරම අවශ්‍යතා බොහෝ විට නිෂ්පාදනය වෙන්නේ පක්ෂ ප්‍රතිපත්ති තුළයි. නියෝජන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ක්‍රියාත්මක වන අධ්‍යයන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ලෝක-යේ ප්‍රතිපත්ති පළමුව හටගන්නේ පක්ෂ තුළයි. ඒ ඒ පක්ෂ ජනව-රමක් තුළින් බලය අරගෙන ඒවා ක්‍රියාත්මක කිරමේදී තමයි රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති බවට පත්වෙන්නේ. එතැනදි තරගය අවස්ථා දෙක-කදී සිද්ධ වෙනවා. පළමුව නියෝජන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අනුව ඡන්දයෙන් තෝරා ගන්නා විට ප්‍රතිපත්ති අතර ගැටීමක් තියෙනවා.

ඒ අවස්ථාවේදී ප්‍රතිපත්ති අතර ගැටීමක් සිදු වීම ස්වභාවිකයි වගේම ගුණාත්මකයි. එය අවශ්‍යයි. නමුත් බලයට පත්වීමෙන් අනතුරුව නැත්නම් ඒ ප්‍රතිපත්ති රාජ්‍යය තුළට ගොනුවන විට කිසියම් මූලික හර රටාවක් පවත්වා ගත යුතු වෙනවා. එතැනදී ජයග්‍රාහයා සියලුදේ ගත යුතුය කියන පදනම ක්‍රියාත්මක නොකරන්නන් පරාජිතයා තමන්ගේ ප්‍රතිපත්තිය පරාජය වුණ නිසාම, ක්‍රියාත්මක ප්‍රතිපත්තිය ගර්හාවට ලක් නොකිරමත්, ඒවා කඩාබිඳ දැමීමට උත්සාහ නොකිරමේ ප්‍රතිපත්තියක් අනුගමනය කිරම වැදගත්.

එහෙම බැලුවහම පහුගිය අවුරුදු 50 තුළ ලංකාවේ ප්‍රතිපත්ති පිළිබඳ සාකච්ඡාවේදී ප්‍රතිපත්ති විවේචකයා හා ප්‍රතිපත්ති ක්‍රියාත්මක කරන්නා පිළිබඳ සම්බන්ධය හැමවිටම පාහේ සතුරු සම්බන්ධයක් වෙලා තියෙනවා. මෙතැනදී සතුරාව විනාශ කිරම භෞතිකව හෝ වාචිකව සිද්ධවිය හැකියි. මෙය ඉතා බරපතල දේශපාලන සංස්කෘතික රටාවක් ගොඩනං-වන්න හේතුවෙනවා. මඩ දේශපාලනය කියන කතන්දරය ලංකාවට ඇවිත් තියෙන්නේ මේ තත්ත්වය තුළයි.ඒ වුණත් අද වන විට මේ ප්‍රධාන පකෂ දෙක ඒ වැරැද්ද තේරුම් අරගෙන කිසියම් සංහිඳියාවකට එළඹෙමින් තියෙන අවදියක ලංකාවේ අලුත් දේශ-පාලන සංස්කෘතියක් ගැන කතාකරන අලුත් දේශපාලන සිහිනයක් රටට ඉදිරිපත්කරන ජ.වි.පෙ. හා හෙළ උරුමය මේ හර පද්ධතිය අමුඅමුවේ උල්ලංඝනය කරන බවක් පෙනෙන්නට තියෙ-නවා. මෙය සිදුවන ආකාරය සූළුවෙන් හෝ සොයා බැලිය යුතුයි.

ජාතික ප්‍රශ්නය දිහා බැලුවොතින්, ලංකාවේ ස්වාධිපත්‍යයට අභියෝග කරන කණ්ඩායමත් ඉන්නවාය කියන එක අපි අනුභූතිකව පිළිගන්න දෙයක්. ලංකාවේ රාජ්‍යය පැත්-තෙන් ගත්විට සාමය යනු එක්කෝ එල්ටීටීඊය සහමුලින්ම පරාජයට පත් කිරම. එහෙමත් නැතිනම් මූලෝපායික සාමයකට එළඹීම. සහමුලින්ම පරාජය කිරමට නම් තිබෙන්නේ යුද-මය විකල්පය. ඒ යුදමය විකල්පය තවත් සාධක ගණනාවක් මත බැඳිලා තියෙනවා. එහිදී ප්‍රධාන වශයෙන්ම ලංකාවේ ආර්ථිකය ලංකාවේ මිනිස් සම්පත, ජාත්‍යන්තර ප්‍රජාව මේ ප්‍රශ්නය පිළිබඳ දරන ආකල්පය වගේ කරුණු අදාළවෙනවා. අනෙක් අතට මූලෝපායික සාමයේදී රාජ්‍යයක් හැටියට තීන්දු ගැනීමේදී ආවස්ථික පිරිවැය මොකක්ද කියන එක සලකා බලන්න සිද්ධවෙනවා.

එහෙම ගත්තහම පසුගිය අවුරුදු 20 තුළම විශේෂයෙන් සිංහල සමාජය යුද්ධමය විකල්පය ප්‍රධාන අරමුණ කරගෙන ක්‍රියාත්මක කළා. ඇත්තටම මේ සම්බන්ධයෙන් ලංකාවේ තියන මතය පාරභෞතික එකක්. මෙතැනදී ලංකාවේ එක කණ්ඩායමක් "හරියට කළානම් යුද්දේ කරලා ඉවරකරන්න තිබුණාය" කියලා විශ්වාස කරනවා. ජ.වි.පෙ. හා හෙළ උරුමය මතු-කරන මේ තර්කයට අපට එකඟ විය

හැකියි. නමුත් ඒ එකඟවීම තුළ එය වැරදුනොත් එයින් සමාජයට වන හානිය භාරගන්නේ කවුද කියන ප්‍රශ්නය පැහැදිලිවම තියෙනවා. මුලෝපායික සාමයක් සඳහා ඉදිරිපත් වීම වැදගත්වන්නේ ඒ නිසා තමයි. එත් මුලෝපායික සාමයක් සඳහා ඉදිරිපත් වීම වැදගත් වන්නේ ඒ නිසා තමයි. එත් මුලෝපායික සාමය පිළිබඳවත් ජ.වි.පෙ. හා හෙළ උරුමය ඉදිරි-පත් කරන මතය ප්‍රායෝගික නැහැ.

මේ හැම පකෂයකම නායකයෝ පෞද්ගලිකව මේ තත්ත්වය විශ්වාස කරනවායයි මා සිතන්නේ නැහැ. එත් ඔවුන් මේක සමාජයට ප්‍රකාශ කිරමේදී භාවෝන්වාදී දේශපාලනයක් කරන්න උත්සාහ කරනවා. ඒ හරහා තමන් බලයට පත් වී, එයින් පසුව මේක විසඳනවා ය කියලයි ඒ අය හිතන්නේ. "අව-සානය විසින් අද කරන ක්‍රියාවන් සාධාරණීකරණය කරනු ඇත" කියන පරණ බොල්ෂෙවික් න්‍යාය ඇතුලෙයි මේ අය ඉන්නේ. එත් මේක ඉතාම යල්පැන ගිය මතයක්. එක තුළ සමාජයට වන අවැඩ කව්රුවත් තක්සේරු කරන්නේ නැහැ.ජ.වි.පෙ හා හෙළ අරුමය ගත්තහම ඔවුන් යැපෙන්නේ මේ සමාජයේ ප්‍රධාන සමාජ කණ්ඩායමක් වන සිංහල පහළ මධ්‍යම පාංතික කණ්ඩායම් මතයි. එතැනදි බොහෝ දුරට නාගරික කොටස් දිනාගැනීමට ජ.වි.පෙ. හා හෙළ උරුමය අතර තරගයක් තියෙනවා. ග්‍රාමීය කොටස් දිනාගැනීමේදී නම් ජ.වි.පෙ.ට තරගයක් දීමට හෙළ උරුමයට නොහැකි වුණත් ඒ තුළත් තමන්ගෙ මතය පවත්වා ගැනීමට ඔවුන් මේ ක්‍රියාවලියේ එල්බගෙන සිටිනවා. මෙතැන හරි ලස්සන දෙයක් පෙනෙන්නට තියෙනවා.

එනම් මේ තරගයේ දී ජ.වි.පෙ. මුලෝපාය තීරණය කරන තීරකයා වෙලා තියෙන්නේ ජාතික හෙළ උරුමයේ චම්පික රණවක මහත්මයා වීම. ජ.වි.පෙ. පැනිය යුතු උස තීරණය කර-න්නේ චම්පික රණවකයි. උසපැනීමට යොදාගන්නා දණ්ඩ කොයිතරම් උසින් තියෙනවාද කියන එක තීරණය කරන්නේ ඔහුයි. චම්පික රණවක මහත්මයා ඒ දණ්ඩ තියන්නේ එක පැත්තකින් තමන්ගෙ දේශපාලන බලය ආරක්ෂා කරගන්නටත්, අනික් පැත්තෙන් මේ තරගයෙන් තමන් ජයග්‍රහණය කිරමේ අරමුණත් ඇතිවයි. එත් මේ තරගය නිසා සමාජය ඉතා බරපතල විදිහට මම කලින් කියපු ආවස්ථිතික අව-ශ්‍යතාවලින් වියෝවෙලා බො-හෝම මනංකල්පිත ලෝකයකට තල්ලු කරමින් ඉන්නවා.

මේක පෙන්වන හොඳ උදාහරණ කිහිපයක් තියෙනවා. එයින් එකක් තමයි සටන් විරාම ගිවිසුම සම්බන්ධව මේ පක්ෂ දෙකේ ස්ථාවරය. අනික තමයි මීට කලිනුත් කිව්ව දැන් නැවතත් මතුවෙලා තියෙන නෝර්වේ පහසුකම් සපයන්නා පවත්වාගත යුතුද නැද්ද කියන කාරණය. එත් එකකම ජිනීවා සාකච්ඡාවලදී රජයේ පාර්ශවය ගත්ත මූලික ස්ථාවරවලදී බොහෝ දුරට පෙන්නුම් කළේ මේ පක්ෂ දෙකේ අවශ්‍යතාවන්. මේ හැම එකකදීම මේවායේ තියෙන ප්‍රායෝගික නොවන බව මනාව පෙනී යනවා. උදාහරණයක් විදිහට නිමල් සිරිපාල ද සිල්වා මහත්මයා හා එච්. එල්. ද සිල්වා මහත්මයා පැහැදිලිවම සටන් විරාම ගිවිසුම පිළිබඳ තියෙන කලකිරම හා එය නොපිළිගැනීමට තියන කැමැත්ත පෙන්නුම් කළා. එතැනදී ඔවුන් මූලිකවම ගිවිසුම ලංකාවේ ස්වෛරත්වයට හා ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට පටහැනියි කියන එක අවධාරණය කළා. මේක මම කලින් පෙන්වා දීපු රාජ්‍යයේ වගකීම පිළිබඳ සංකල්පයත් සමග සන්සන්දනය කර බැලීම වැදගත්. එල්.ටී.ටී.ඊ.යට හෝ ජාත්‍යන්තර ප්‍රජාවට දැන් ඉන්න රජයේ මුහුණු හරි එහෙමත් නැත්නම් පෙර රජයේ හිටපු මුහුණු හරි එතරම්ම වැදගත් නැහැ. එතැන තියෙන්නේ සාමූහික වගකීම පිළිබඳ ප්‍රශ්නයක්. ලංකා රජය සටන් විරාම ගිවිසුමක් අත්සන් කරලා තියෙනවා. එකේ නායකත්වය දරන්නේ මහින්දද රනිල් ද කියන එක බාහිර

ලෝකයට අදාළ නැහැ. මම දකින විදිහට මේ ප්‍රකාශ තුළින් ලංකාවේ දේශපාලනය විහිළුවකට ලක් වුණා.

සටන් විරාම ගිවිසුම ඇත්තටම ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට පටහැනිද ඒ තුළ ස්වෛරත්වය උල්ලංඝනය වෙනවාද කියන ප්‍රශ්නය සාකච්ඡා කළ යුතුයි. ඒ තුළ වෙනම හරයාත්මක කරුණු තියෙනවා. ඒක ඇත්ත. නමුත් මේක දැන් සිද්ධ වෙලා ඉවරයි. ඒ නිසා මේ වගේ කාරණා සම්බන්ධව ගනුදෙනු කරද්දී අපි රාජ්‍යයක් හැටියට විහිළුකාරයන් නොවිය යුතුයි. නමුත් අවාසනාවකට ජ.වි.පෙ හා හෙළ උරුමයේ ප්‍රතිපත්ති නිසා ලෝකය ඉදිරියේ අපි විහිළුකාරයන් බවට පත් වුණා.

නෝර්වේ පහසුකම් සපයන්නා පිළිබඳ කාරණය ගත්තොතින් මේ සම්බන්ධව ඉන්දියාවේ හා ලෝක බලවතුන්ගේ ස්ථාවරය ජ.වි.පෙ හා හෙළ උරුමය දන්නවා. අනිත් අතට මේ ප්‍රශ්නය සම්බන්ධව ගනුදෙනු කරද්දී පහසුකම් සපයන්නෙක්ව ප්‍රතික්ෂේප කරන්න තරම් හේතුවකුත් මේ රජයට නැහැ. ජ.වි.පෙ.ට වුණත් රාජ්‍ය බලය හිමි වුණ දවසක මේ යථාර්ථයට පිටු පාන්න බැහැ. ලංකාවේ ප්‍රශ්නය සම්බන්ධව ගනුදෙනු කරන්න පහසුකම් සපයන්නෙකුට එන්න කිව්වේ චන්ද්‍රිකා මැතිනිය. සාමාන්‍යයෙන් පහසුකම් සපයන්නෙකුට ආරාධනා කරන්නේ එක පාර්ශවයක කැමැත්ත මත විතරක් නෙමෙයි.

පාර්ශව දෙකේම කැමැත්ත මත කිසියම් සම්මුතියක් ඇතුළෙයි එහෙම එන්න කියන්නේ. සොයාගත හැකිව තිබූ උපරිම අවශ්‍යතා තෘප්ත කරපු පුද්ගලයා හැටියට තමයි නෝර්වේ තෝරා ගනු ලැබුවේ. පසුව ආපු රජයන් තුනක්ම මේ පහසු-කම් සපයන්නන් එක්ක දිගන් දිගටම ඉදිරියට ගියා. මේ අවස්ථාවේදී පහසුකම් සපයන්නාව ඉවත් කරන්න කියල කරන ජ.වි.පෙ. ඉල්ලීමට ආණ්ඩුව එකඟවුණොත් ඒ තුළ විශාල රාජ්‍ය තාන්ත්‍රික අර්බුදයක් ඇති වී එහි වාසිය එල්.ටී.ටී.ඊයට යෑම වළක්වාගත නොහැකිවෙනවා. පැහැදිලිවම එල්.ටී.ටී.ඊ.ය පරාජය කිරම හෝ නොකිරම සඳහා, ජාත්‍යන්තර ප්‍රජාව අද අත්‍යවශ්‍ය සාධකයක් වෙලා තියෙනවා. එල්.ටී.ටී.ඊ.ය දුර්වල කිරමට නම් ජාත්‍යන්තර ප්‍රජාව අපි ළඟ සිටිය යුතුයි.

ඒ වගේම මේකත් කිව යුතුමයි. පහුගිය කාලය ගත්තොත් ජ.වි.පෙ. හා හෙළ උරුමය ඉතාම හොඳ සංයමයකින් ක්‍රියාකළා. එත් අවාසනාවකට ඔවුන්ගේ බල අරගලය නිසා ඔවුන්ට මේ සංයමය පවත්වා ගැනීමට නොහැකි වුණා. පසුගිය මාස තුනේ දී කටයුතු කළ ආකාරයට ශ්‍රී ලංකා රාජ්‍යයේ මූලෝපායික අවශ්‍යතා සැලකිල්ලට ගෙන, මනා සංයමකින් මේ සඳහා මුහුණ දී සාම සාකච්ඡා සඳහා උදව් කරන්නය කියන ඉල්ලීම ඔවුන්ගෙන් කරන්නට මම කැමතියි.